

LENNY CYRUS

ŠKOLNÍ VIRUS

JOE SCHREIBER

LENNY CYRUS

ŠKOLNÍ VIRUS

JOE SCHREIBER

ILUSTROVAL

MATT SMITH

FORTUNA

Original title: Joe Schreiber: Lenny Cyrus School Virus
Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company: 2013
www.hmhbooks.com

Text copyright © 2013 by Joe Schreiber
Illustrations copyright © 2013 by Matt Smith

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Petr Švarc, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Teen

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Dominika Brejchová
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými
prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-703-7

JACKOVI, CHLAPCI, KTERÝ VŠE ZMĚNIL

::: PROLOG :::

Trvalo mi to pět let, ale konečně jsem našel cestu do srdce Zooey Andrewsové. A teď tady zemřu.

Svět kolem mě vypadal, jako kdyby se měl každou chvíli rozpadnout na malé kousky. V uších mi pulzovaly ohlušující údery a svištění krve, která burácela velkými cévami, točila se mnou ve víru, odsávala poslední zbytky mé rovnováhy.

Věděl jsem, že kdybych měl třicet vteřin na rozmyšlenou, na analýzu dat, mohl bych to vyřešit. Ale neměl jsem je. Takhle to necalo skončit. Vůbec ne.

Je mi to líto, Zooley.

Všechno se napnulo a já jsem cítil, jak se stahy srdeční svaloviny třesou jako na horský dráze. Bílý krvinky se vyrojily všude kolem mě, takže jsem nic neviděl. Lepkavý bílý leukocyty dělaly výpady ze všech stran, imunita se hroutila. Kdo by to jen řekl, že srdce čtrnáctiletý holky je takový násilný místo?

Byl jsem opřený zády o stěnu levý srdeční komory. Ve skutečnosti byla silná něco málo přes centimetr, ale mně teď připadala jako ze železobetonu. Nebylo kam utéct. Po necelých šesti hodinách uvnitř Zoeyina systému jsem ji málem zabil. Teď mi to oplácí.

LENNY CYRUS

Asi nám nebylo souzeno být spolu.

No co.

Alespoň jsem to zkusil.

JEDNA ::: LENNY

Lásku a vědu nemíchejte.

Můžete říct, že jsem to mohl tušit od začátku, a budete mít pravdu, ale nic by to nezměnilo na tom, co cítím k Zooey. Jsem do ní zamilovaný od prvního dne, kdy jsme se potkali. A svým způsobem všechno, co jsem kdy udělal, všechno, o čem jsem snil, že dokážu, bylo pro ni.

Znám ji od třetí třídy, tenkrát mi na hřišti zachránila zadek. Jeden kluk, Mick Mason, mě popichoval, snažil se vyvolat bitku. Možná se mu nelíbila barva mého batohu. Možná byl našťvaný, protože bylo pondělí a v jídelně měli rybí prsty. Kdo ví? Ale ať

ho našťvalo cokoliv, už se prostě potřeboval vybit, tak mě začal mlátit. Přimáčkl mě k zemi pod prolejšačkou a zasadil dva nebo tři dobře mířený zásahy, vtom ho chytila ruka se sytě růžovými oprýskanými nehty a odtáhla ho ze mě.

Podíval jsem se nahoru. Černovlasá bytost v džínách a prastarým triku Nirvany se vznášela nade mnou a za ní planulo odpolední slunce. Natáhla se pro mě dolů a pomohla mi vstát, smetla kousky asfaltu z mé tváře a podivně se na mě zadívala.

„Ty brečíš?“

„Cože? Ne, ne! Já se... potím.“

„Z očí?“

Zíral jsem na ni neschopný promluvit. Bylo mi teprve osm, ale hned jsem poznal, jak vypadá skutečná krása. Měla dlouhý hladký vlasy a takový ten skřípavý hlas, jako kdyby se zrovna přestala smát. I když měla brejle, bylo vidět, že její oči mají barvu methylenový modři. Tak čistý odstín se nevidí ani v perfektní chemický sloučenině.

Zooey se usmála. „Tak co? Jsi v pořádku?“

„Jo,“ řekl jsem. „Díky, jmenuju se –“

„Lenny Cyrus, já vím.“

„Ty...“ Nepříjemný pocit z útoku byl okamžitě ten tam. „Ty znáš moje jméno?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„No jo.“

Od té chvíle o mně všichni ve škole mluvili úplně jinak.

„Lennyho Cyruse zachránila holka!“

Mohli byste si myslet, že něco takovýho vydrží jen pár dní, maximálně pár týdnů. Určitě ne víc než měsíc. Alespoň tak to říkal táta s mamkou.

„Třeták udrží pozornost průměrně šest sekund,“ řekl otec od svého notebooku. Byl čas večere a on

zrovna psal e-mail a přitom žvýkal kyjevský kuře. „Věř mi, než se naděješ, bude je zajímat něco jiného.“

„Poslouchej svého otce.“ To byla mamka za svým notebookem na druhý straně stolu. Rychle klikala a jedla svůj salát. „On ví, jaké to je být vyloučený svými vrstevníky.“ Mrkla na něj. „Pamatuješ na Gluckovo společenstvo, miláčku?“

„Nepřipomínej mi to,“ odpověděl jí táta a pohladil ji po ruce.

Usmála se. „Chudáček.“

Mí rodiče vždycky mluví takhle. Jsou spolu už od střední a dvě věci, který mají společný, jsou: a) po šestnácti letech manželství jsou pořád bláznivě zamilovaní, b) oba jsou géniové. A tím nemyslím jako jen fakt chytrí. Oba jsou pomocní profesori na Chicagský univerzitě, mají IQ 194 a 187 (táta nikdy neodpustil mamce těch sedm bodů navíc), šest doktorátů, tři nově objevený subatomární částice a společnou Nobelovu cenu za fyziku za jejich práci „Objevování mechanismů spontánního narušení symetrie na mikroskopické úrovni.“ Máme krystalografický rentgen ve sklepě a soustavu na odhalování pulsarů na střeše hned vedle Santových sání a sobů, který táta zapomněl po Vánocích uklidit. Spojování supermasivních černých děr byl vždycky tátův víkendový koníček, společně se sbíráním pozůstatků z Občanský války a domácím vařením piva.

Takže když začali řešit moje školní problémy, udělal jsem to, co by udělal každý kluk, jehož rodiče jsou géniové.

Poslechl jsem je.

Ukázalo se, že to byl velký omyl. Nejen že se ze mě a Zooey Andrewsový nestali kamarádi po tom, co se stalo na hřišti, ona se mnou přestala mluvit úplně. Na konci čtvrtý třídy si pořídila nový brejle s velkými černými obroučkami, ve kterých vypadala ještě hezčí. Začala sama sedávat v rohu jídelny a psala si do černého notesu. Občas se letmo podívala, jestli se svět nějak nezměnil, zatímco psala poslední větu. V šestce se přidala k dramaťáku a pomáhala stavět scény a vyrábět kostýmy pro školní hru *Marry Poppins*. Říkal jsem si, na čem že to pracuje v těch notesech.

Zatímco já jsem se stával daleko větším outsiderem.

Nebylo to schválně. Vyhrál jsem krajskou vědeckou soutěž s modelem reaktoru studený fúze, který jsem postavil v garáži, a moje fotka byla v novinách. Pomohl jsem středoškolskému zadákovi, který byl o pět let starší než já, aby zvládl základní matematiku. Ale nemohl jsem změnit svůj status, normální lidi už mě nebrali. Na konci sedmičky jsem vyrostl o deset centů a byl jsem jedním z největších ve třídě, na tom ale nezáleželo. Byl jsem tak radioaktivní, že se většina dětí ve škole ani neobtěžovala

do mě navážet. Jen občas nějaký přerostlý aknózní případ potřeboval vypustit trochu testosteronu. Ustoupil jsem do říše neviditelnosti ztracen mezi odpadlíky, jejichž podivínství bylo tak extrémní, že pro mě bylo jednodušší předstírat, že neexistují.

Moji rodiče si mysleli, že to jsou dobré zprávy.

„Chápu, že to teď nechápeš,“ řekla mamka jednou večer, když s tátou dokončovali žádost o možnost výzkumu v Brookhavenském urychlovači polarizovaných protonů. „Ale jednou, až budeš na obálce týdeníku *Newsweek*, jak radíš prezidentovi s vyřešením energetické krize, budeš na základní školu vzpomínat s úsměvem.“

Po tom jsem zrovna teď netoužil. V dubnu mi bude čtrnáct a zbytek mého dospívání mi v tuhle chvíli připadal jako nekonečná poušť, kde vybuchla atomová bomba. Myslel jsem na Zooey Andrewsovou.

Být neviditelný už nestačilo.

„Nějaký další rady?“

„Prostě buď sám sebou, zlato,“ poradila mi máma. „Věř mi, jestli tahle Zephyr stojí za námahu –“

„Zooey, mami.“

„Správně. Jestli za to stojí, tak si nakonec uvědomí, jak jsi mimořádný.“

Můj nejlepší kámoš Harlan na to měl docela jiný názor.

ŠKOLNÍ VIRUS

„Musíš udělat něco tak suprovýho, že ani Zooey nebude moct popřít tu suprovost.“ Šli jsme chodbou do jídelny, ve který se podle Harlana nejlíp přemýšlelo. Měl plechovku Mountain Dew v jedný ruce a tyčinku Snickers ve druhý.

„To jsi mi teda moc nepomohl,“ řekl jsem. „Něco víc specifickýho?“

„Začni s něčím menším. Třeba zkus zmrazit celou školu, abysme mohli všichni vypadnout dřív... Nebo něco takovýho.“

„Jo, jasně,“ zasmál jsem se. Harlan rozhodně nebyl hloupý, ale nebyl ani žádný raketový inženýr. Poslouchal hip hop, jezdil na skejtu a bydlel ve stejné ulici už od školky. Vlastně byl až otřesně normální. Nejzvláštnější věc na něm – krom schopnosti vydávat zvuky tropických ptáků ve třídě – byla ta, že přes to všechno, co jsem kdy udělal, byl pořád můj nejlepší kámoš.

Vzhlédl jsem a zastavil se.

„Ajaj.“

Před námi jsem uviděl Micka Masona a jednoho z jeho posluhovačů, jak změnili směr a namířili si to k nám v úhlu, který můj mozek automaticky změřil na padesát dva stupňů. Ve chvíli, kdy nás uviděli – uviděli mě –, se Mickovi objevil ve tváři výraz dravce. Základní škola je jako dokument na kanálu Discovery o přirozeném výběru, kdokoliv by o tom pochyboval, je vážně naivní.

Harlan mezi nimi proklouzl, aniž by si ho ti dva všimli, ale když jsem se pokusil o to samý já, Mick Mason a jeho snad ještě hloupější kamarád se přiblížili, vystrčili lokty a nacpali mi je do žeber z obou stran. Než si Harlan všiml, co se stalo, a otočil se, už byli pryč.

„Lenny, není ti nic?“

„Jsem... v pohodě.“ Připadal jsem si, jako by můj hrudní koš někdo rozmáčkl obřím louskáčkem, ale neměl jsem potřebu mu to říkat.

Harlan mrknul zpátky. „Ty kluci ti něco udělali, Lenny?“

„Ne, nic mi není. Jsem v pohodě,“ odpovětil jsem. „Říkal jsi něco o... zmražení školy?“

„Jo, ale možná radši něco jako... poslat ji zpátky v čase nebo tak něco.“ Pokrčil rameny a zařadil se do fronty na oběd. „Ty seš tady génius. Něco vymysli.“

O dvacet minut později, když jsme seděli v počítačový učebně a čekali na další hodinu, jsem na něco přišel.

„Harlane, koukni na tohle.“

„Singerova cena?“ Zašilhal na moji obrazovku, aniž by se nechal vyrušit od stránky s terénními motorkami a čtyřkolkami. „Nikdy jsem o ní neslyšel.“

„Každý rok uděluje ministerstvo školství cenu za největší vědecký úspěch studenta ze základní školy.“ Popadl jsem dech, protože občas když mluvím rychle, tak zapomínám dýchat. „Je to bezpochyby nejprestižnější cena mezi základkovou vědeckou komunitou.“

„Kámo.“ Harlan se na mě podíval s dost skeptickým výrazem. „Chceš si naklonit Zooey vědeckým projektem?“

„Kámo,“ napodobil jsem ho, „kluk, co to vyhrál minulý rok, šel na večeři s prezidentem.“

„To jako fakt?“

„Letěl do Bílého domu prezidentským letadlem.“ Tou poslední větou jsem si nebyl moc jistý, ale představila, jak vystupuju z letadla na letišti Dulles ve Washingtonu, D. C., zírám na dav reportérů a mám Zooey Andrewsovou po svém boku jako doprovod, tý se nedalo odolat.

ŠKOLNÍ VIRUS

„Dobře,“ přiznal Harlan, „to by mohlo zabrat. Když přijdeš se správným nápadem.“

„To nebude problém,“ zakřenil jsem se. „Už ho totiž mám.“

DVA ::: HARLAN

O mým kámošovi Lennym musíte vědět dvě věci:

1. Je to génius.
2. Je to totální trouba.

Nemůže si pomoct. Zkuste si vyrůstat se dvěma nositeli Nobelovy ceny, se kterými denně sedáváte u stolu. Lenny o tom nerad mluví, ale je chytřejší jako jeho máma a táta, možná je ještě chytřejší. A co si budeme povídat: Nikdo nemůže být tak chytřejší bez toho, aby nebyl extrémně tupej na jiné věci. Jako kdyby mu vesmír připevnil na záda raketovej batoh a pak mu přilepil tenisky k podlaze. Pořád se snaží dosáhnout moc daleko, ale často při tom padá na hubu.

ŠKOLNÍ VIRUS

Někdy je docela bolestivý to sledovat.

Jako když se rozhodnul, že zakope strýčkovo starý karavan na dvoře a přemění ho na kolonii svišťů s podzemními kamerama. Pak ale svišti začali hryzat kabely a vyhodili proud v celým sousedství.

Nebo když v deseti letech v garáži experimentoval s rekombinací genů. Chtěl, aby želva oplodnila žabí vajíčka. Napadlo ho to při čtení starý knížky *Věřte nevěřte* od Roberta Ripleyho, kterou našel u mě ve sklepě. Pořád si pamatuju jeho zdrcenej výraz, když tam stál se stetoskopem na krku a mrtvými vajíčkama v ruce.

Jeho mozek je totálně nabušený. Má fotografickou paměť, umí si zapamatovat celý vysokoškolský skriptu za necelou hodinu a přitom pochopit všechno, co se tam dočte. V tomhle má jako génius oproti nám normálům obrovskou výhodu, ale v jiných věcech je úplně mimo. Jsem si jistý, že kdyby Zooey Andrewsová mohla vidět, co z něj bude za patnáct let – bude léčit rakovinu a záplatovat ozónovou vrstvu nebo tak něco –, zamilovala by se do něj z principu. Je mega výjimečnej. Je předurčený k velikosti. Všichni vědej, že se vyplácí držet si takovýhle kluky u těla.

Ale když nám dvěma Zooey Andrewsová konečně věnovala pozornost, nebylo to úplně podle očekávání ani jednoho z nás...

„Harlane?“

Stál jsem v chodbě před naší třídou a snažil jsem se rozhodnout, jestli si dám ještě jednu plechovku Mountain Dew, abych přečkal hodinu algebry pana Granta. Vtom jsem si všimnul, jak ke mně míří Zooey se svojí obvyklou dietní colou. Aria Keenová šla vedle ní s iPadem, kde si četla *Hollywood Reporter*.

„Ahoj,“ pozdravil jsem je.

„Jak to jde?“ zeptala se Zooey.

„V pohodě,“ odpověděl jsem. „Co u tebe?“

„Potřebuji tvou pomoc,“ řekla a srkla si z láhve.
„Osud vesmíru na tom závisí.“

Předstíral jsem zívnutí. „To je všechno?“

„Jo.“ Koukla mi přes rameno na plakát, kterej visel vedle skříněk. Byla na něm bílá krajina severního pólu s jedinou krvavou stopou ve sněhu, pod kterou byla Santovo červená čepice. Nahoře bylo krvavě červeným písmem napsáno:

RADEŽI SI DÁVEJ POZOR

A pod obrázkem trochu menším písmem:

UTEČ SANTOVI

Napsala a režiovala Zooey Andrewsová

7. – 9. a 15. – 16. prosince

15:30 a 19:00 hodin

Posluchárna Cosgroveské základní školy

Uteč Santovi byla Zooeyina hra – dokončila scénář už v sedmičce, ale rok jí trvalo, než přesvědčila školní radu. Což nebylo tak překvapivý, když vezmete v potaz téma.

„Pár dní před Vánoci,“ řekla Zooey školním novinám, „armáda obdrží nouzový signál ze severního pólu. Armáda vyšle zásahovou jednotku, aby situaci prověřila, a objeví Santovu dílnu. Ale celé místo vypadá opuštěně. Dveře jsou zbořené, okna rozbitá a sníh vane přes hromady rozbitých hraček. Během průzkumu dílny vojáci zjistí, že se tam stalo něco hrozného. Se Santou není něco v pořádku. Je naka-

žený nějakým virem, který z něj udělal monstrum. Naši hrdinové mají dvacet čtyři hodin na to, aby ho vyléčili, opravili dílnu a zachránili Vánoce..., pokud dokážou utéct Santovi.“

Je to muzikál. Zooey strávila psaním tý hry dva roky. Rozhodnutí přidat hudbu a zpěvy bylo částečně kvůli Arie, která byla vedoucí Cosgroveského sboru a odmítala hrát v čemkoliv, kde by nemohla zpívat. Školní rada nebyla zrovna nadšená, že chce Zooey udělat vánoční hru se zlým Santa Clausem, ale přidání hudby změnilo jejich názor. Řekla jim, že existuje muzikál *Sweeney Todd*, v kterém je hlavní postava taky záporná. Je o chlápku, kterej dělá z lidí masový koláče.

„Co se děje?“ zeptal jsem se Zooey. „Dostal ředitel strach a zatrhnul ti financování?“

„Stěží,“ řekla Aria. „Naše hra je to nejlepší, co se na téhle škole událo za hodně dlouhou dobu.“

„No,“ zasmála se Zooey, „takhle daleko bych nezacházela. Ale zatím to jde dobře.“ Potom dodala zamračeně: „Nebo alespoň šlo, doteď.“

V mý kapse začal zvonit mobil melodií „She Blinded Me With Science“, což znamenalo, že volá Lenny. Ignoroval jsem to. Bylo za deset osm a všichni se začali scházet na svoji první hodinu. Lenny mě hledal, nejspíš aby zjistil, jestli mu přinesu láhev SmartWater. Jeho mozek nepotřeboval kofein jako můj, on byl nadšenec do iontových nápojů.